

Hồi 313

Chân long bất tử

Cao Ngạn đứng ngoài cửa Thuyết Thư quán của Trác Cuồng Sinh ở Tây đại nhai, đối diện chính là Lạc Dương lâu của Hồng Tử Xuân, ngoài Thuyết Thư quán ra, bảy tám căn nhà ở dãy này đều là sản nghiệp của họ Hồng cả, số tài sản đó đã khiến Hồng Tử Xuân trở thành đại địa chủ ở Dạ Oa Tử này.

Thuyết Thư quán của Trác Cuồng Sinh cũng như hầu hết thanh lâu đồ trường khác ở Dạ Oa Tử vẫn chưa khai trương trở lại. Đạo lý rất đơn giản, vì Hoang nhân trong túi không có lấy một xu, mở cửa làm ăn cũng sẽ táng gia bại sản mà thôi, vì vậy những Hoang nhân tinh minh đều án binh bất động để tránh tiêu phí những thứ thiết yếu một cách không cần thiết, mà còn phải trả cả tiền công cho người làm nữa.

Biên Hoang Tập đích thực cần một đại kế hoạch để chấn hưng trở lại.

Bên trong sảnh lớn của Thuyết Thư quán, không gian chứa được cả trăm người chỉ có mình Trác Cuồng Sinh đang ngồi một mình đối mặt với những hàng ghế trống, cúi đầu viết lách gì đó, cảm giác thập phần cổ quái.

Trác Cuồng Sinh dùng bút ngược lên nhìn hắn, cười ha hả nói: “Cao tiểu tử ngươi đến đúng lúc lắm, ta vừa viết xong câu chuyện của ngươi rồi đây”.

Cao Ngạn liền nhón người lên nhìn, chỉ thấy trên bàn đặt năm, sáu miếng mộc bài hình chữ nhật, trong đó có một tấm dùng mực chu sa viết năm chữ đỏ chói “Tiểu Bạch Nhạn chi Luyện”. Những tấm mộc bài này sẽ được treo ngay ngoài cửa để khách nghe thuyết thư biết có những vở nào mà chọn lựa.

Cao Ngạn thất thanh kêu lên: “Lão điếc rồi à? Ta có nói là còn phải suy nghĩ cho kỹ đã cơ mà. Con bà lão! Kế hoạch ngu xuẩn tuyệt thế của lão nhất định là không thể được, chỉ hại chết ta thôi, có khi còn làm Tiểu Bạch Nhạn tức điên lên mà mưu sát thân phụ cũng không chừng đó”.

Nói xong liền giật luôn tấm mộc bài có chữ “Tiểu Bạch Nhạn chi Luyện”.

Trác Cuồng Sinh không hề cản trở hắn, chỉ vuốt râu cười cười nói: “Tiểu tử ngươi bình tĩnh cho ta xem nào, những cách mà ta nghĩ ra xưa nay chưa bao giờ không thực hiện được cả. Ngươi nghĩ lại mà xem! Khi Tiểu Bạch Nhạn nộ khí xung thiên không cần ngàn dặm

đường xa đến đây tìm người tính sổ mà phát giác ra tất cả chỉ là hiểu lầm, giận dữ sẽ thành cuồng hỉ, người nói xem có cảm động không?”.

Cao Ngạn giơ cao tấm mộc bài trong tay, cười khố nói: “Đây mà là hiểu lầm à? Cả vật chúng cũng có rồi. Nhất định nàng sẽ nghĩ ta là tên tiểu nhân bỉ ổi, cả những chuyện riêng tư của nàng cũng đem ra bán lấy tiền. Ta dám khẳng định chẳng những thân phụ là ta đây bị mưu sát mà cả Thuyết Thư quán của lão cũng bị nàng cho một mối lửa cháy thành tro luôn đó. Lão hại ta, mà còn hại cả lão nữa”.

Trác Cuồng Sinh thần nhiên nói: “Yên tâm đi! Kỹ xảo chính là ở đây, kế hoạch này của ta chia làm hai giai đoạn, đầu tiên là phải làm thế nào cho Tiểu Bạch Nhận tức giận nhẩy lên chồm chồm, không đến Biên Hoang Tập tìm người trút giận không xong, cần phải khiến nàng hoàn toàn không thể khống chế nổi bản thân mới được”.

Cao Ngạn lùi lại phía sau, chán nản ngồi phịch xuống một chiếc ghế ở hàng đầu tiên, thở ngắn than dài nói: “Lão già người càng nói lão tử đây càng thấy tâm kinh đảm khiếp, cứ làm bậy làm bạ như vậy cuối cùng chỉ phá hoại nhân duyên tốt đẹp của ta và Tiểu Bạch Nhận thôi”.

Trác Cuồng Sinh trừng mắt lên nói: “Nghe thuyết thư thì cũng phải nghe hết cả bài mới được, đừng đưa ra kết luận sớm như vậy. Con bà nó, đến Lưỡng Hồ chỉ là cách cuối cùng khi không còn sự lựa chọn nào khác thôi, nếu được lựa chọn, đương nhiên là ta sẽ chọn cách dẫn dụ đại tiểu thư nàng đến Biên Hoang Tập này chứ. Chỉ có ở Biên Hoang Tập người mới thỏa sức làm gì thì làm được, muốn hồ thiên nào địa gì cũng không phải nể mặt ai. Còn nếu ở Lưỡng Hồ thì bất luận Tiểu Bạch Nhận có yêu người thế nào thì cũng phải nể mặt Nhiếp Thiên Hoàn mà không dám làm gì quá đà, đã hiểu chưa? Còn có khả năng nữa, đó là lão Nhiếp kia phong tỏa tin tức, căn bản không để nàng ta biết người đã đến Lưỡng Hồ tìm nàng, rồi dùng Vân Long đưa nàng lên một hoang đảo không người, khiến hai tên ngọc bôn ta đi uống công một chuyến”.

Cao Ngạn ủ rũ nói: “Nàng chịu đến đây đương nhiên là tốt nhất rồi, ở Biên Hoang Tập này thì ta thần khí oai phong hơn nhiều, nhưng dùng cách ngu xuẩn của lão thì chỉ sợ cả đời này nàng cũng không tha thứ cho ta thôi”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Nàng giận người là vì người đem chuyện tình giữa người và nàng ta kể cho tất cả mọi người nghe để kiếm tiền, nhưng khi đến Biên Hoang Tập phát hiện ra người hoàn toàn không bán đứng nàng, hiểu ra đó là cách duy nhất để tình nhân có thể tương hội, thì ắt hẳn sẽ bị một phiền tình si của người làm cảm động. Con bà nó! Không có cách nào hay hơn nữa đâu”.

Cao Ngạn ngạc nhiên thốt: “Người vừa nói là phải bán câu chuyện của ta và nàng, giờ lại nói không bán, vậy chẳng phải rất mâu thuẫn à?”.

Trác Cuồng Sinh mỉm cười đắc ý: “Đây chính là chỗ vi diệu trong kế hoạch của ta, bán là chỉ bán tấm mộc bài trong tay người thôi, ta sẽ dùng lập trường của người ngoài cuộc kể chuyện. Chỉ cần nàng đến nghe thì sẽ biết sự thực người vẫn giữ kín chuyện của hai người, tất cả đều chỉ là hiểu lầm mà thôi”.

Cao Ngạn ngăn người nói: “Làm sao được vậy chứ?”.

Trác Cuồng Sinh bật cười: “Cả Biên Hoang Tập mà chúng ta cũng đoạt về được, còn có gì không làm nổi nữa hả? Câu chuyện Tiểu Bạch Nhạn chi Luyến này ta sẽ đích thân chấp bút, sau khi hoàn thành sẽ đưa người xem trước, xem rồi người sẽ yên tâm ngay thôi”.

Cao Ngạn gãi gãi đầu: “Nếu là như vậy ta lại sợ chưa đủ uy lực để ‘mời’ nàng đến đây thôi”.

Trác Cuồng Sinh chỉ vào đầu mình, ngạo mạn nói: “Ta nghĩ ra cơ mà, đảm bảo người xem xong sẽ vỗ bàn khen tuyệt đến đổ cả tay. Nhìn tên tiểu tử người xem ra cũng có chút tài năng biểu diễn đấy, ta để người đích thân đến kể câu chuyện này được không? Đủ uy lực chưa?”.

Cao Ngạn biến sắc nói: “Lão có phải muốn làm ta vỡ mặt đấy không? Để ta đích thân bán đứng nàng như vậy, Tiểu Bạch Nhạn có chịu bỏ qua không? Kể cả nội dung toàn là lời của người ngoài cuộc thì cũng không thể được”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Đây mới chính là chỗ đặc sắc, vậy có thể xem tình yêu của Tiểu Bạch Nhạn đối với người thế nào. Để ta nói cho người biết, mặt trái của tình yêu chính là hận, yêu càng sâu thì hận càng đậm. Dùng cái đầu của người mà nghĩ đi! Đại nghiệp chấn hưng Biên Hoang của chúng ta triển khai, tin tức sẽ truyền đi khắp chốn, trong đó có một tin là Cao tiểu tử người đích thân đến Thuyết Thư quán kể chuyện Tiểu Bạch Nhạn, thử hỏi tin này mà truyền đến Lương Hồ thì sẽ có phản ứng ra sao?”.

Cao Ngạn ôm đầu nói: “Tất nhiên là sẽ làm vị hôn thê của ta tức đến giở sống giở chết, chỉ hận không thể lột da róc xương ta, băm thân thể ta thành thịt vụn”.

Trác Cuồng Sinh vỗ bàn nói: “Đây chính là phản ứng lý tưởng nhất. Lão Nhiếp nhất định sẽ không phong tỏa một tin tức hay như vậy, còn lập tức cho Tiểu Bạch Nhạn của người biết chuyện để khiến nàng hiểu rằng đã quen lắm một tên tiểu nhân bỉ ổi là người. Đúng không?”.

Cao Ngạn buông thõng tay xuống: “Vậy mà còn nói là không hại ta à?”.

Trác Cuồng Sinh nói: "Với tính cách của Tiểu Bạch Nhạn, ta khẳng định nàng sẽ bỏ tất cả mà đến đây để tìm tên phụ tình lang người tính số. Còn Nhiếp Thiên Hoàn thì cũng không thể phản đối, vì hẳn buộc phải tuân thủ lời hứa, không thể nhúng tay can thiệp vào chuyện giữa người và Tiểu Bạch Nhạn, mặc kệ là lang tình thiệp ý hay mưu sát thân phu cũng vậy thôi. Hiểu chưa hả tên tiểu tử ngọc?"

Cao Ngạn cúi đầu chán nản nói: "Đại khái là vậy đó".

Trác Cuồng Sinh lại vỗ ngực tự tin nói: "Nghĩ thử mà xem, khi nàng nộ khí bùng bùng đến phá quán đột nhiên lại phát hiện ra người căn bản không nói nửa câu về chuyện của hai người, mà lại còn thà chết cũng không bán đứng nàng, nàng sẽ có cảm giác gì nhỉ?"

Cao Ngạn càng nghe càng thấy hồ đồ: "Chậm đã! Có phải lão nói ta thuyết thư chỉ là một trò hư trương thanh thế, còn thực ra thì không hề có chuyện này?"

Trác Cuồng Sinh cười lớn nói: "Cuối cùng thì người cũng hiểu rồi! Đã bịa đặt thì phải làm cho trót mới có thể khiến Tiểu Bạch Nhạn mắc hớ. Cả màn kịch anh hùng cứu mỹ nhân này nàng ta tuyệt đối không thể nhận ra, tất cả huynh đệ Hoang nhân đều sẽ giúp người che giấu chuyện này, người nào cũng nói người không yêu giang sơn chỉ yêu mỹ nhân, vì Tiểu Bạch Nhạn mà phản bội cả Biên Hoang Tập thì nàng cũng phải tin thôi. Vấn đề là bội phản Biên Hoang Tập là tội lớn không thể tha, tất nhiên sẽ bị trừng phạt. Có điều tại Nghị hội người nào cũng nói người biết hối cải, hơn nữa còn đái công chuộc tội, lại có Yến Phi ra sức bảo vệ, vậy nên mới phạt người đến Thuyết Thư quán để vạch rõ giới tuyến với Tiểu Bạch Nhạn, dùng hành động biểu thị quyết tâm và thành ý và sự hối hận".

Cao Ngạn nghe Trác Cuồng Sinh nói xong liền ngẩn ra một lúc, rồi mới vỗ trán nói: "Đúng thật là! Cũng may là lão nghĩ ra chủ ý này. Con bà nó, vậy là ta trở thành hảo hán phú quý bất năng di, uy vũ bất năng khuất hả? Hà hà, có điều vừa rồi không phải lão vừa nói có một vở khác sao? Chuyện này là thế nào?"

Trác Cuồng Sinh đắc ý nói: "Đây là bản đặc biệt dành riêng cho những kẻ nhất tâm nhất ý muốn chia rẽ đôi tiểu phu thê nhà người, nó sẽ theo những du khách đến Biên Hoang Tập truyền đi khắp các thành trấn Đại Giang nam bắc. Tiểu Bạch Nhạn chi Luyến của người sẽ được thêm mắm dặm muối tận tình, chẳng hạn như là thêm vào mấy câu con bà nó gì đấy, cái gì 'nhất kiến chung tình', 'ái lang tình thiết', 'cộng độ xuân tiêu' chẳng hạn, tóm lại là không làm Tiểu Bạch Nhạn tức chết thì không thôi. Hà hà. Tất nhiên đây chỉ là bịa đặt thôi, chỉ là cách nghĩ của người ngoài cuộc thôi, người hiểu chưa?"

Cao Ngạn cúi đầu suy nghĩ, rồi chau mày lẩm bẩm: "Kể khích tướng này của lão có dùng được hay không đây?"

Trác Cuồng Sinh vỗ ngực tự tin đáp: “Tin ta đi! Tuyệt đối không thể không mạo hiểm được! Đúng rồi, còn một chuyện nữa! Ta không muốn dùng công khoản, tiền vốn mở tiệm đèn của tiểu Tra ngươi phải trực tiếp đến vay Đại tiểu thư, chuyện này miễn bàn nữa, hiểu chưa?”.

Cao Ngạn chán ngán nói: “Lão nói thế nào thì làm thế ấy đi! Ta dám không nghe chắc? Con bà nhà nó! Chuyện này ta phải nghĩ kỹ mới được, lão tử gật đầu thì mới làm đấy nhé”.

oOo

Lưu Dụ phóng lên ngọn núi nhỏ, lửa vẫn cháy phùng phùng, khói đen cuộn cuộn bốc lên không trung.

Đột nhiên gã thoáng giật mình, trong đầu hiện ra hoa dung của Nhậm Thanh Thị.

Lưu Dụ lấy làm ngạc nhiên, thầm nhủ lẽ nào mình kế thừa được cả linh cảm đặc biệt của Yến Phi, có cảm ứng với người ở xung quanh mình. Nhưng rồi ngay sau đó gã đã bác bỏ luôn ý nghĩ này, bởi mùi hương cơ thể quen thuộc của Nhậm Thanh Thị đã thoang thoang bay vào mũi. Gã dám khẳng định nếu nội công mình chưa có bước đột phá, chắc chắn sẽ không thể nào ngửi được mùi hương rất nhẹ này.

Lưu Dụ băn khoăn không biết có nên vạch trần ả đang giở trò quỷ, tiền phát chế nhạo, khiến ả bất ngờ hay không?

Nhưng rồi tâm niệm chuyển động, gã lập tức bỏ đi suy nghĩ này, bởi làm vậy hoàn toàn không phù hợp với sách lược mà gã đã định sẵn từ trước.

Mấy ngày vừa rồi, tâm thần gã hoàn toàn tập trung cả vào dòng chân khí vận chuyển nghịch hành trong cơ thể và cách vận dụng luồng chân khí hoàn toàn lạ lẫm này vào đao pháp, lúc nghỉ ngơi thì lại suy nghĩ xem phải sinh tồn thế nào sau khi trở về Bắc Phủ binh. Đồ Phụng Tam đã nói đúng ý gã, trong tình hình hiện nay, gã cần phải nhẫn nhịn chịu nhục, địch nhân càng đánh giá thấp thì càng lý tưởng. Bởi vậy gã quyết định che giấu thực lực chân chính, khiến địch nhân hiểu lầm rằng gã vẫn là tên Lưu Dụ trước đây.

Lưu Dụ là thám tử xuất sắc nhất của Bắc Phủ Binh, rất giỏi dựa vào mùi hơi để lại mà truy tìm tung tích địch nhân. Từ mùi hương của Nhậm Thanh Thị để lại, gã có thể phán đoán nàng đã rời khỏi chốn này một thời gian đã khá lâu, ít nhất cũng phải hai ba canh giờ. Nếu là trước đây gã nhất định sẽ không thể nhận ra điều này, vì vậy gã quyết định giả bộ làm ngơ, để yêu nữ không tài nào nhận ra bản lĩnh thực sự của gã.

Lưu Dụ đảo mắt nhìn khu rừng rậm ở triền dốc phía nam, đó là nơi duy nhất có thể ẩn thân ở gần đây. Gã cười thầm trong bụng, rồi quay đầu bước đi.

“Lưu Dụ!”.

Lưu Dụ đã bước đến gần triền dốc phía đông, nghe vậy liền dừng bước hỏi: “Nhậm hậu có gì chỉ giáo?”.

Tiếng y phục phất gió vang lên.

Lưu Dụ xoay ngoắt người lại đã thấy thân người yếu điệu của Nhậm Thanh Thị đứng cách mình tầm hai trượng, ả đã gầy đi nhiều nhưng vẫn hết sức yêu kiều quyến rũ, thần tình lạnh lùng tựa băng sương.

Nhớ khi xưa mình từng tiếp xúc da thịt, đồng phòng đồng sàng với ả, gã chợt có cảm giác là lạ.

Nhậm Thanh Thị u uẩn thở dài, nhãn thần đang lạnh lùng khôn tả, đột nhiên xạ ra những tia nhìn thê lương, nhẹ giọng nói: “Lưu Dụ ngươi thành đại danh nhân rồi! Trận chiến Hoài Thủy đã khiến ngươi chấn động cả thiên hạ, giờ cả Biên Hoang Tập cũng lọt vào tay, đáng lẽ phải phóng tay làm tới, hà cớ gì lại về Quảng Lăng chờ chết chứ?”.

Lưu Dụ phì cười nói: “Ta chết chẳng phải rất hợp ý Nhậm hậu hay sao? Quan hệ của chúng ta đã kết thúc ở Kiến Khang, từ nay là địch chứ không phải bạn, ngươi chớ làm ra vẻ quan tâm như vậy, tưởng ta là tên ngốc gọi thì đến đuổi thì đi chắc?”.

Nhậm Thanh Thị khẽ nhún đôi vai nhỏ nhắn, cười nhạt đáp: “Ai dám coi Lưu gia nhà ngươi là tên ngốc chứ? Ta đến để tính sổ với ngươi đây, Tâm bội của ta đâu?”.

Lưu Dụ lắc đầu thở dài: “Ngươi cũng còn mặt mũi đến hỏi bản nhân nữa cơ à, bỏ đi! Dù Tâm bội có trong người ta cũng quyết không lấy ra đưa cho ngươi đâu. Bản nhân không có thời gian ở đây lãng nhăng với ngươi, muốn gì thì hỏi thanh đao trong tay ta trước đi”.

Song mục Nhậm Thanh Thị rục lên sát cơ ngùn ngụt, trầm giọng nói: “Đừng chọc giận ta, bản lĩnh mèo ba chân của ngươi thế nào ta đây rõ hơn bất cứ ai khác. Ta đã cất công đến đây lẽ nào lại để tên tiểu tử ngươi dọa khiếp cơ chứ? Ta biết ngươi có công phu đào tẩu trong rừng, có điều trước khi vào được khu rừng gần nhất thì chỉ sợ mạng ngươi đã ô hô ai tai rồi. Đừng trách ta đây không cảnh cáo trước”.

Lưu Dụ nghe vậy thì đại nộ, lại vội vàng dồn nén cảm xúc ảnh hưởng đến chân khí trong cơ thể xuống. Trước đây mỗi khi trong lòng gã có điều phẫn nộ, chân khí sẽ càng thịnh vượng, khí thế tăng lên gấp bội, nhưng tiền thiên chân khí mới được Yển Phi cải tạo lại hoàn

toàn trái ngược, càng giữ được bình tĩnh bao nhiêu thì chân khí càng mạnh mẽ hơn. Chỉ riêng điểm này cũng đủ để Lưu Dụ hoàn toàn tự tin vào bản thân mình.

Từ sau khi rời khỏi Biên Hoang Tập, mục tiêu quan trọng nhất của gã là giữ được mạng, cơ hồ như đã dùng hết mọi thủ đoạn để đạt được mục tiêu này, vậy nên tất nhiên là không thể hành sự theo cảm xúc, vì chuyện nhỏ mà hỏng cả chuyện lớn.

Nhìn bề ngoài thì Nhậm Thanh Thị cơ hồ như không thể uy hiếp đến gã, nhưng Lưu Dụ thì hiểu rất rõ ả ta nguy hiểm như thế nào. Trừ phi là giết chết ả, bằng không có trời mới biết yêu nữ này sẽ dùng thủ đoạn gì để đối phó với gã.

Gã có thể giết ả hay chẳng?

Ý nghĩ này quả thật rất hấp dẫn. Gã sớm đã hạ quyết tâm sẽ tiêu diệt bất cứ kẻ nào cản đường gã mà không hề do dự.

Đột nhiên một cỗ chân khí tà ác âm độc tràn tới phía gã.

Lưu Dụ giật mình, ngẫm đoán ra Tiêu Dao ma công của nàng ta đã có đột phá mới, so với lần trước ở Kiến Khang thì đã tiến bộ vượt bậc, không giận mà ngược lại còn thấy thoải mái mỉm cười nói: "Thì ra công phu của Nhậm hậu lại tăng thêm một bậc, chẳng trách khẩu khí lại lớn như vậy, cứ như chuyện sinh tử của bản nhân đều nằm cả trong tay người rồi vậy, nhưng ta không tin đâu, có giỏi thì cứ xuất thủ xem, ta cũng muốn coi người có bản lĩnh giết chết Lưu Dụ này hay không?".

Khẩu khí của gã tuy cứng, nhưng vẫn còn lưu lại dư địa, không đến nỗi khiến Nhậm Thanh Thị không thể xuống nước.

Nhậm Thanh Thị đột nhiên bật cười khúc khích, sát khí trong mắt hoàn toàn biến mất, hóa thành vẻ ôn nhu vô hạn, điệu bộ phong tình tột bậc, chỉ thấy ả mỉm môi nói: "Chúng ta giảng hòa được không?".

Lưu Dụ thất thanh thốt lên: "Gi hử?".

Nhậm Thanh Thị nhoẻn miệng cười tươi, thần thái lảng lơ phi thường, chỉ thấy ả hồ hững nói: "Từ xưa đến nay phân phân hợp hợp là chuyện hết sức bình thường. Người ta thực lòng nói cho chàng biết! Ta đây chưa bao giờ để kẻ nào chiếm nửa phần tiện nghi, nhưng chàng là ngoại lệ duy nhất đó. Chàng là nam nhân có kinh nghiệm, tự khắc có cách tra xét xem ta còn xử nữ hay không. Chàng muốn có ta ở đâu, người ta tuyệt đối cũng không phản đối nửa lời, như vậy chắc chàng hết nghi ngờ rồi chứ? Dù Thanh Thị lang tâm thế nào cũng sẽ không hại người đàn ông đầu tiên của mình đâu".

Mặc dù Lưu Dụ rất rõ Nhậm Thanh Thị là yêu nữ, nhưng nhìn ả cười cười nói nói điệu dàng, lại tỏ ý muốn hiến thân dục hoặc cũng không khỏi động tâm, ấn tượng xấu về ả trong lòng cũng mờ hồ đi phần nào.

Lưu Dụ thâm kêu lợi hại, trong đầu lại hiện ra tình cảnh mê người khi cùng ả ở quán xá Quảng Lăng, thở dài nói: "Nhậm đại tỳ chủ đùa ta nữa, người đã chọn Hoàn Huyền mà bỏ ta, hôm nay cần gì phải nói những lời này làm gì chứ? Không phải người đã nói lần này ta về Quảng Lăng chịu chết hay sao? Hiến thân cho một kẻ sắp mất mạng không phải là biết trước sẽ thua mà vẫn đặt cược sao?".

Song mục Nhậm Thanh Thị lộ ra thần sắc ôn nhu, nhẹ giọng nói: "Tiểu nữ tử trước đây có chỗ đắc tội với Lưu gia, xin Lưu gia đại nhân đại lượng mà không tính toán. Chàng ấy à! Cố chấp đến nỗi khiến Thanh Thị phải động lòng rồi. Chàng có biết tại sao người ta lại đặc biệt đến đây tìm chàng không?".

Lưu Dụ châm biếm: "Chẳng phải là để giết ta sao?".

Nhậm Thanh Thị hân hoan gật đầu: "Bị chàng đoán trúng rồi! Đúng là ta đến đây để giết chàng đó".

Lưu Dụ lấy làm ngạc nhiên, tròn tròn mắt nhìn nàng.

Nhậm Thanh Thị bình tĩnh nói: "Cái này gọi là cây to thì đón gió lớn, người ta đồn đại rằng 'Lưu Dụ nhất tiễn trầm ấn long, chính thị hỏa thạch thiên giáng thời', nhưng nô gia thì không tin lắm, mà nếu muốn chứng minh chàng chính là người được ông trời lựa chọn thì chỉ có một cách duy nhất thôi, chính là xem có giết được chàng hay không. Nếu mà bị giết thì đương nhiên chàng chẳng phải chân mệnh thiên tử gì cả đúng không?".

Lưu Dụ lại cảm thấy chân khí tà dị của ả uy hiếp mình, ngầm đoán ra ả đã phong tỏa hết mọi đường lui, giả như không thể đào tẩu, rất có thể gã sẽ phải liều quyết chiến một phen với yêu nữ này cũng nên.

Đương nhiên là gã không sợ đối phương, chỉ là không muốn để ả dùng cách trực tiếp nhất này nắm được thực lực chân chính của mình mà thôi. Nghĩ đoạn, gã bèn ung dung mỉm cười đáp: "Hiếm khi được Nhậm đại tỳ coi trọng đến vậy, thật là vinh hạnh của Lưu mỗ. Có điều Nhậm đại tỳ mạo hiểm vậy cơ hồ như không đáng lắm thì phải! Nếu không giết được ta, mà lại nuốt hận dưới thanh đao này thì sao? Đại tỳ nghĩ có khả năng này không?".

Nhậm Thanh Thị nhoẻn miệng cười thật tươi nói: "Chỉ có một cách đó mới có thể phán đoán được chàng có phải chân mệnh thiên tử hay không, mạo hiểm như vậy cũng đáng lắm. Nếu giết chết được chàng thì có thể lấy thủ cấp đi lãnh công. Giết không được à! Vậy thì từ

sau Nhậm Thanh Thị sẽ phục tùng theo chàng. Lưu lang hồi, chàng có nữ giết Thanh Thị chẳng? Người ta không những có thể cho chàng hưởng thụ lạc thú trên giường, mà còn là quân cờ bí mật hữu dụng nhất của chàng nữa, ta có thể giúp chàng đối phó với Hoàn Huyền một cách đắc tâm ứng thủ. Ta có thể thề độc, vĩnh viễn không phản bội chàng, vĩnh viễn chỉ nghe lời mình chàng mà thôi”.

Lưu Dụ lấy làm đau đầu, hừ lạnh một tiếng “vô sỉ” rồi tuốt đao thủ thế.

Bất luận tài trí hay võ công gã cũng không còn là tên khờ khạo của ngày xưa nữa, trải qua sự rèn luyện thời gian gần đây, lòng tin của gã đối với bản thân lại càng tăng thêm gấp bội.

Lần này gã quyết tâm phải thật nhẫn tâm trăm sát yêu nữ để kết thúc mọi chuyện.

Nhậm Thanh Thị bật cười khanh khách, hồng tụ tung bay, hai tia chớp lóe lên bắn về phía Lưu Dụ.

- o O o -